

bestemmelsen med redaktionelle ændringer til § 8, nr. 4, i den gældende lov. Undtagelsen i den gældende regel om, at man ikke kan antage et navn, man har mistet efter §§ 10 og 11, jfr. § 12, er udeladt, fordi disse regler ikke er medtaget i lovforslaget, jfr. pkt. 3 f i de almindelige bemærkninger. Det er en forudsætning for genantagelse af et tidligere navn, at man tidligere har båret navnet med rette, herunder at man ikke efter den gældende lovs §§ 10-12 har mistet retten til navnet.

Om genantagelse af et tidligere giftenavn henvises til forslaget til § 4, stk. 2, og § 8, nr. 5, og bemærkningerne til disse bestemmelser.

Nr. 4 handler om de hyppigt forekommende tilfælde, hvor et barn ønskes tillagt sin stedfars eller stedmors efternavn. Efter den gældende lovs § 8, nr. 2, kan sådan navneforandring ske ved navnebevis. Efter den gældende bestemmelse er det dog en betingelse, at navneforandringen »findes at være til bedste for barnet«. I praksis anser man imidlertid denne betingelse for opfyldt uden videre, fordi der ikke er nogen grund til, at myndighederne efterprøver forældremyndighedsindehaverens skøn over, hvad der navnemæssigt tjener barnets tarv i denne henseende. Justitsministeriet har derfor ikke medtaget en tilsvarende betingelse i lovforslaget. Er barnet fyldt 15 år, skal det i øvrigt give samtykke til navneforandringen, jfr. forslagets § 14. Det foreslås derfor, at sådan navneforandring i fremtiden kan ske ved anmeldelse til ministerialbogen.

Til § 3

Stk. 1 svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 3.

Da adoptanten eller adoptanterne efter adoptionsreglerne skal anføre i adoptionsansøgningen, hvilket navn barnet skal bære efter adoptionen, vil henvisningen i 1. pkt. til reglerne i § 1 kun få betydning, såfremt der ved en fejlekspedition måtte være udfærdiget en adoptionsbevilling uden stillingtagen til navnespørgsmålet. Henvisningen indebærer da, at barnet får adoptantens efternavn, eller hvis barnet adopteres af ægtefæller, adoptivmoderens efternavn. Det navn, barnet tillægges ved adoptionsbevillingen eller erhverver i medfør af § 1, kan senere ændres efter samme regler, som hvis der var tale om adoptanternes egne børn.

Efter stk. 2 bevarer barnet ved adoptivforholdets ophævelse retten til et efternavn, der er erhvervet på grundlag af adoptionen. Der henvises til pkt. 4 f i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

Stk. 1 handler om en ægtefælles adgang til ved anmeldelse over for vielsesmyndigheden at antage den anden ægtefælles efternavn, således at ægtefællerne får samme efternavn.

Efter den gældende navnelov får kvinden ved ægteskabs indgåelse automatisk mandens efternavn, medmindre hun over for vielsesmyndigheden erklærer at ville beholde sit hidtidige navn. I sidstnævnte tilfælde kan kvinden under samlivet antage mandens efternavn ved erklæring over for vielsesmyndigheden. Loven giver ikke manden mulighed for at antage kvindens navn ved anmeldelse til vielsesmyndigheden, men efter fast praksis er der med hustruens samtykke blevet meddelt mænd navnebevis på hustruens pigenavn efter lovens § 8, nr. 7.

Som anført i de almindelige bemærkninger pkt. 4 b indebærer forslaget ligestilling mellem mænd og kvinder. Vielsen medfører ikke længere automatisk navneændring for nogen af parterne, og manden eller kvinden kan ved anmeldelse til vielsesmyndigheden antage den anden ægtefælles efternavn.

Anmeldelse om antagelse af den andens efternavn kan ske inden ægteskabets indgåelse over for den myndighed, der prøver, om betingelserne for indgåelse af ægteskab er opfyldt, d.v.s. kommunkontoret, eller over for vielsesmyndigheden. Navneforandringen får da virkning fra vielsen. Anmeldelsen kan også ske senere under ægteskabet over for vielsesmyndigheden. Der stilles ikke som efter den gældende lov krav om, at anmeldelsen skal ske under samlivet. Til gengæld foreslås det, at den anden ægtefælle skal give sit samtykke til anmeldelsen. Baggrunden for disse to ændringer er dels, at det kan være vanskeligt for vielsesmyndigheden at påse, om ægtefællerne samlever, dels at det efter justitsministeriets opfattelse bør være frivilligt, om en ægtefælle skal videregive sit navn til den anden ægtefælle bl. a. med den følge, at den anden ægtefælle kan videregive navnet til senere børn med andre end ægtefællen, jfr. forslaget til § 1, stk. 2. Et tilsvarende samtykkekrav gælder efter de nye norske regler og er foreslået i Sverige og Finland.

Adgangen til ved anmeldelse til vielsesmyndigheden at antage den anden ægtefælles navn består, indtil ægteskabet er ophørt ved skilsmisse eller på grund af en ægtefælles død.

Det efternavn, der kan antages ved anmeldelse til vielsesmyndigheden, er den anden ægtefælles efternavn på anmeldelsestidspunktet, således at